

Obres escollides de Rosa Luxemburg en català

LA VAGA DELS MINERS ANGLESES

Novembre-desembre 1893

Versió catalana establerta des de: "La huelga de los mineros ingleses" (traducció per a l'Espacio Rosa Luxemburg de Marion Kaufmann des de la versió alemanya)

Edicions internacionals Sedov

El 17 de novembre finalment va acabar la gran vaga de 300.000 miners, una vaga que va durar quatre mesos i que fou d'una importància mai vista abans. Ja hem escrit que fou causada per la decisió dels amos de les mines de carbó de reduir els jornals, a partir d'agost, en un 25 per cent. Els capitalistes van manifestar que en vista que els seus guanys havien disminuït pels actuals preus del carbó, els obrers havien de renunciar a una quarta part dels seus jornals. El següent informe, fet per un socialista anglès, mostra el benefici dels capitalistes anglesos al costat dels jornals dels obrers:

El nombre de capitalistes miners és de 3.000. En 1892, el seu benefici net era de 170 milions de rubles. La quantitat d'obriers a les mines de carbó al centre d'Anglaterra és de 300.000. El seu ingrés anual suma en total 150 milions de rubles. És a dir: un capitalista té una entrada setmanal de 1.090 rubles i a un obrer li toca un jornal setmanal de 9,60 rubles. D'aquesta manera, un panxut que durant tota la seua vida no fa res rep el mateix import que 115 obrers que realitzen un treball dur, que permanentment posen en perill la seua vida i la seua salut!

Però fins i tot aqueixos modestos jornals foren aconseguits només amb enormes esforços dels obrers i dotzenes de vagues.

Perquè encara l'any 1888 els seus jornals eren un 40 per cent més baixos i els miners patien grans misèries. Es queixaven que els seus fills "estaven mig morts de fam". En 1890, després d'una àrdua lluita, els miners lentament van arribar als jornals actuals, i ara, tres anys més tard, els capitalistes decideixen de nou abaixar els jornals a 7,20 rubles. No obstant això, els miners manifestaven que menys que això no acceptarien, i que prefereixen deixar de treballar del tot i morir de fam abans de tornar a la misèria de l'any 1888.

Al principi es creia que la vaga comprendria totes les masses mineres, que a Anglaterra junt amb Escòcia sumen més de 660.000 homes. Sembla que a l'agost va haver-hi efectivament un moment en què 500.000 homes foren a la vaga. Però molt prompte 200.000 d'ells van abandonar la idea de la vaga, i van quedar 300.000 miners, que van aguantar fins al final. Aqueixa falta de concordança entre els miners anglesos es devia a les fonamentals diferències d'opinions i organització. En Anglaterra els miners es divideixen en tres grans organitzacions principals: la Unió de les zones de Durham i Northumberland, que comprenen uns 100.000 obrers, la Unió de les zones de Gal·les del Sud i Monmouthshire, amb 65.000, i finalment l'anomenada Federació dels Miners d'Anglaterra central, amb més de 300.000 treballadors. Aqueixes organitzacions tenen

característiques totalment diferents entre si. Les dues unions primeres estan sota la influència dels miners millor pagats, que estan conformes amb el seu destí i refusen la idea d'una lluita. Els obrers d'aqueixes zones es deixaven enganyar pels capitalistes mitjançant l'anomenada "escala de jornals flexibles". L'engany resideix en el fet que hi ha una comissió, formada parcialment per obrers, que sol calcular els jornals prenent com a base els preus del carbó. Llavors, el capitalista apareix com una persona totalment innocent, que en fixar els jornals depèn totalment dels preus de mercat de la seua mercaderia. Però és evident que amb els preus del carbó, siguen alts o baixos, el capitalista fixa els jornals de tal forma que sempre li queda un gran guany, mentre que els obrers en surten perdent.

Quan fa alguns anys els miners van acceptar l'enganyosa instauració dels jornals flexibles, els obrers d'aquelles zones es van quedar com petrificats, ja que per haver lluitat havien tancat les vies per a millorar la seua situació. Confiant en l'exactitud del missatge dels seus explotadors, repetien com a lloros que un augment dels jornals només podria produir-se com a conseqüència de l'augment del preu del carbó; però com aqueixos preus eren baixos, la lluita no tindria èxit. Confiant doncs en la Divina Providència i en preus més alts, els obrers d'ambdues regions estan mal organitzats i no volen ser solidaris amb els altres miners d'Anglaterra; més, fins i tot: els molesten en la seua lluita i fan de ferramentes dels capitalistes. Cal esmentar que just aqueixos obrers són els que s'oposen a la instal·lació de la jornada de vuit hores en Anglaterra davall la forma d'una llei obligatòria, ja que opinen que això és una contradicció de la "llibertat" de l'obrer major d'edat. Veiem, doncs, en quina mesura els obrers són presos per ximplers pels seus explotadors.

Ben diferents són els obrers del centre d'Anglaterra, organitzats en l'anomenada Federació de Miners. Ells no es van deixar sotmetre pels jornals flexibles. No creuen que el jornal depenga del preu de la mercaderia i diuen: "A nosaltres no ens importa el preu del carbó del mercat. El nostre treball ha de donar-nos prou com per a viure, la resta no és assumpte nostre". Per aqueix motiu es van unir en una associació minera, sòlida i perfectament organitzada, per a millorar la seua situació. Fins a l'any 1888, que era el pitjor període per als miners, hi hagueren algunes petites associacions en Anglaterra. Però en vista de la misèria d'aquella època, les associacions de miners s'uniren formant una federació i la meta d'aqueixa federació era, com ja s'ha dit, assolir un augment del jornal del 40 per cent. La disminució dels jornals planejada en última instància, una altra vegada afectava principalment els miners del centre d'Anglaterra. En el primer moment van convocar a les altres dues unions de miners perquè s'uniren solidàriament a la seua lluita. Però els obrers d'aqueixes unions, fidels als seus falsos fonaments, van rebutjar la proposta, perquè en vista dels baixos preus del carbó consideraven una fantasia aqueixa lluita per jornals més alts. Ni tan sols s'averonyien de treballar hores extra, perjudicant els companys en vaga. També es negaven a ajudar-los amb diners, tot i que els miners del centre d'Anglaterra anteriorment els havien ajudat amb centenars de milers. Abandonats a la seua sort, els miners de la Federació no van perdre l'ànim. Apel·laren a la solidaritat dels miners francesos, belgues, alemanys i austríacs, els quals en un congrés van resoldre no produir carbó per a exportar a Anglaterra. Els miners francesos i belgues fins i tot feren una vaga, però per mala organització i altres motius van haver d'abandonar la lluita de forma parcial o total.

Ara molts es preguntaran: com fou possible que 300.000 miners, que junt amb les seues famílies sumen aproximadament mig milió de persones, pogueren aguantar quatre mesos? A causa de l'excel·lent organització dels miners. Les caixes, alimentades constantment i abundantment, contenien diversos milions de rubles. A açò se sumava l'exemplar disciplina dels miners en vaga, els quals, units i en harmonia, evitaven xocs sagnants amb els militars, i cada decisió presa pels dirigents era acceptada per tots. Aqueixa atenció i aqueixa disciplina dels miners van espantar els capitalistes, que llavors desistiren de prendre represàlies. Per exemple, la majoria dels miners anglesos viu en cases dels amos de les mines. Tanmateix la vaga, no s'atrevien a desallotjar-los, ja que els obrers amenaçaven que en aqueix cas correria la sang, i els capitalistes van veure que havien de creure'ls.

Més que la por dels seus punys, als miners els va ajudar la situació política. En Anglaterra, on els obrers poden votar i on constitueixen una enorme majoria, el poder polític dels partits depèn de la relació dels obrers amb els partits. Perquè just aqueix any decidiren fundar un partit obrer independent al parlament, i elegir els seus representants. Malauradament, fins aleshores les masses obreres sempre escollien un dels partits burgesos. Dos partits principals dominen des de fa un segle el parlament anglès, rellevant-se: el liberal, que lluita pels drets dels industrials i comerciants, i el conservador, que defensa els interessos dels grans terratinents. Aqueixos dos partits, en constant conflicte, guanyen per torn les eleccions, segons a favor de qui voten els obrers. Com resultat d'aqueixa dependència dels obrers ambdós partits competeixen en atraure'ls, però lògicament també han de fer quelcom pels obrers mateixos. Es comprèn, doncs, per què els amos de les mines, que pertanyen al partit conservador (vençut en les últimes eleccions), temen, més que als punys, el fet que en el futur els obrers podrien votar pels contraris, i per això no desallotgen els miners vaguistes

que viuen a les seues cases. També s'entén així per què el partit liberal, que novament ha arribat al poder gràcies als vots dels obrers, va desistir d'atacar els vaguistes amb la força militar, i si bé ha hagut abundància de militars i policies a les zones mineres, en cap banda s'han produït disturbis, com els que va haver-hi per exemple en la vaga minera a França. Es va produir el miracle que gairebé tota la societat capitalista anglesa els féu arribar considerable ajuda econòmica als vaguistes. Alts dignataris, pastors, bisbes, i fins i tot els mateixos amos de mines van aportar a vegades milers de rubles per a ajudar els miners! Tals miracles demostren que la burgesia depèn de la classe obrera.

És de doldre que els obrers anglesos no hagen elegit els seus propis representants socialistes per a integrar el parlament i que la burgesia haja hagut de fer concessions en considerar-los com a adversaris polítics independents, en compte de tractar d'atraure'ls cap al seu costat. Però això permet veure l'avantatge que signifiquen els drets polítics de la classe treballadora, abans fins i tot que aquesta sàpiga aprofitar a fons aqueixos drets.

La competència dels partits burgesos per tal d'assolir el favor dels treballadors va significar l'aportació d'una suma considerable que va ingressar en la caixa dels vaguistes. No cal ni dir que els obrers de totes les altres branques de la indústria anglesa també han ajudat dins de les seues possibilitats. Així aqueixa enorme massa, que agrupava més d'un milió d'homes, va poder suportar amb gran esforç les setze setmanes! Davant el poder de resistència dels vaguistes, els capitalistes començaren, ja a l'agost, a proposar-los un arranjament mitjançant un tribunal arbitral. Però els obrers no volien saber-ne res i continuaven repetint que no acceptarien cap disminució del jornal. Gràcies a la llibertat de reunió, els miners organitzaren milers de reunions a l'aire lliure i els més eloqüents els van animar amb discursos enardits per a continuar resistint i per a la lluita; apassionades, les masses manifestaven el seu acord.

Especialment les dones dels miners es destacaven. Per la seua fermesa i proclamaven a crits que abans de permetre'ls als seus marits i fills tornar al treball i acceptar la misèria que els oferien, matarien els seus xics... En cada una de les reunions es va decidir: continuar la vaga.

Mentre, les reserves dels barons del carbó començaven a exhaurir-se, els preus del carbó pujaven tremendament. Moltes factories del ferro, els ferrocarrils, etc., van haver d'aturar per manca de combustible. El temor de perdre vendes a l'exterior per no poder fer lliurament per molt de temps, impulsà diversos capitalistes a instar a finir la vaga com més aviat millor. La població també patia per l'encariment del combustible. L'hivern s'estava apropant. La gent considerava els capitalistes com els causants de la vaga i les veus que deien que els obrers tenien raó es feien escoltar cada vegada amb més freqüència. No obstant això, els obrers no tenien intenció de cedir. Llavors, en la Societat dels Amos de Mines va començar a regnar el descontentament i es repetien les queixes contra els caps de la Societat, que havien causat la vaga i que per la seua tossuderia carregaven amb l'enuig de tot el país. Els capitalistes abandonaven, un rere l'altre, la Societat i començaven a fer concessions als obrers pel seu compte. Un rere l'altre es mostraven disposats a tornar a col·locar els obrers, sense rebaixar els jornals. En les seues reunions, els obrers en conjunt estaven d'acord en què aquells companys que treballaven amb aqueixos capitalistes pogueren tornar al treball, però amb la condició que tots serien reincorporats i que cap seria acomiadat per vaguista. Al mateix temps, cada obrer que tornava al treball es comprometia a aportar immediatament mig ruble per dia a la caixa de vaga per a sostenir els companys que continuaven la vaga. És a dir, que també d'aquest costat venia part de l'ajuda i les masses seguien amb la vaga. Entre tant, la societat dels capitalistes corria el perill de perdre la majoria dels seus membres i això acabà definitivament la seua resistència. En vista d'aqueix fet i pel perill d'una altra vaga que posava en perill l'existència de tota la "indústria local", el govern oferí nomenar un dels ministres com a mediador entre obrers i capitalistes. Ambdues parts van acceptar la proposta i el 17 de novembre es fixaren els resultats del conveni, com segueix:

Els obrers poden retornar al seu treball sota les condicions anteriors; es formarà una comissió, constituïda per 14 capitalistes i 14 miners, que elegirà de forma conjunta un president, i que a partir del 1er de febrer de 1894 definirà els futurs jornals dels miners. Aqueixa comissió actuarà, a manera de prova, durant un any.

Després d'aqueixa decisió, que constitueix una total i brillant victòria de la massa obrera, els dirigents de la vaga van decidir acabar-la i tornar al treball. La victòria i el fi de la vaga han provocat una enorme alegria en tots els districtes miners. Les mines i les cases han estat decorades amb fulles, els xiquets ballaven i saltaven. Els obrers es felicitaven els uns als altres. També en la resta del país aqueix fet fou celebrat com una gran festa. Al parlament la notícia de la fi de la vaga fou rebuda amb un aplaudiment tancat; el primer ministre respirà alleujat i va dir: "Gràcies a Déu"! Tota la premsa ha comentat aqueix fet, tal ha estat la importància assolida pels miners anglesos amb la seua extraordinària lluita.

Realment, els resultats de la vaga poden ser considerats com una victòria. Primer que res, els obrers han obligat els seus explotadors a pagar-los els jornals anteriors. Quant a la comissió, que determinarà els jornals de l'any pròxim, es pot estar tranquil que no farà res a la manera del comitè dels jornals flexibles. Això ho garanteix l'immens poder mostrat pels obrers en la vaga, amb els qui els capitalistes no voldran tenir conflictes novament. També ho garanteix la tenacitat amb què els miners han retingut els sous anteriors, dient que "no tenen res a objectar a què els jornals es fixen segons els preus del carbó, si aquests signifiquen un augment dels jornals". Finalment, els obrers únicament han aprovat un any d'acord. En el cas que no estiguen satisfets amb el treball de la comissió després d'un any, tornaran a la lluita amb forces redoblades.

Aqueixa victòria representa un fet com no l'hi ha moltes vegades en la història de la massa obrera. Fins ara, no s'ha vist en Europa una vaga tan formidable. I això que l'enemic dels treballadors (la Societat dels Amos de Mines a Anglaterra) pertany, al seu torn, a les organitzacions capitalistes més fortes del món. Però el més important, allò que fa que aqueixa vaga siga tan significativa, és el principi en què s'ha basat aqueixa lluita. Es tractava del convenciment que: o bé és possible defensar i assolir un millor jornal encara que abaixen els preus del producte, o bé si abaixen els preus de la mercaderia (com sostenien aquells miners anglesos antiquats i desorientats, que es negaven a participar en la vaga) és inevitable abaixar els jornals. En altres paraules: si l'organització i la lluita dels obrers hui en dia pot aconseguir quelcom, o si el treballador ha de sotmetre's a totes les oscil·lacions del mercat de consum i suportar humilment la seua misèria. La victòria dels miners al centre d'Anglaterra demostra que allò que s'ha expressat en segon terme és erroni, que l'obrer sí que té la possibilitat de protegir-se, almenys de l'extrema misèria, quan disposa d'una organització forta i de llibertat política.

Per tant, els resultats de la vaga i de la seua finalització comprenen molt més que els avantatges materials immediats dels miners del centre d'Anglaterra. Com sol succeir després d'una batalla guanyada, s'ha duplicat la influència de la Federació de Miners i la confiança que li tenen les masses obreres. Les aportacions a les caixes de les diverses zones entraran amb més fluïdesa que abans. Les decisions seran acceptades amb més serietat i rapidesa. I hi ha més: els obrers d'altres districtes miners, que es negaven a participar en la vaga, ara han d'admetre que la Federació del Centre d'Anglaterra tenia raó, han de reconèixer la seua superioritat i a poc a poc seguiran el seu exemple. Ja durant la vaga les masses mineres d'aqueixos districtes han recolzat els seus companys de la Federació. No hi ha dubte que, tard o d'hora, tots s'incorporaran a la victoriosa Federació. I, finalment, la victòria dels vaguistes ha derrotat la "Societat d'Amos de Mines de Carbó", aqueixa poderosa organització capitalista, i l'ha debilitat en la mesura que ha enrobustit l'organització obrera. Ja hem vist que aqueixa societat pràcticament ha estat la víctima de la vaga.

Així ha sigut com gràcies a la perfecta organització i les especials condicions polítiques, els miners anglesos han assolit una victòria total, han batut els seus enemics i han atret milers dels seus companys d'infortuni a la participació en la lluita conjunta per un futur millor.